

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Ney, det er ey

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*, 1951-56, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-idm140726734183152/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951

2. Er sielen ret
 Af synden frat,
 Og tørster efter hvile,
 Da er hun først bleven let,
 Op til Gud at ile.

3. Det stolte mod,
 Det kaade blod
 Kand JEsu død ey finde;
 Poenitentses taare-flod
 Maa i sandhed rinde.

4. Alvorlig flid
 Og kamp og strid
 Mod synden er fornøden,
 Ind i JEsu pines tiid,
 Ind med ham i døden.

5. Man skrekkes maa,
 At tænke paa
 Vor Frelses mordres miner,
 Som saa følesløse saae
 JEsu svare piner.

6. Selv solen fik
 En dødnings skik,
 Og ikke lyse kunde;
 Just i middags-stunden gik
 Hendes glands til grunde.

5, 3: *mordres| morders J.*

stand. Til denne smerte er det så, digteren vil vække de ubodserdige ved at vise dem, at den samme hjerlekulde, der lod Jesu mordere se følesløse på hans kval (v. 5-6), bor i deres egen ligegyldighed, så også de er Jesu fjender (v. 10-14). Til sidst giver digteren sig hen i smerten over sin egen synd, der var med til at kvasse Jesu hjerte (v. 15-18). Hede salmen er altså en udførelse af de tanker, som er fremme i det første vers. — V. 3, j. r. nr. 10, 6-8. — 3, 4: *poenitens|* bød. — V. 6-9 vil vise, at selv de døde elementer var såndre hårde end Jesu mordere. — V. 6: Mt. 27, 45. — 6, 2: *skik|* udscende.